

Arrest

nr. 350 998 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2025 werd ingediend door :

U., B. (R.R.: (0)) geboren te * op (...)1991
nationaliteit: Nigeria
adres:**

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf in België precair was en dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming (VIB) het land diende te verlaten.

Betrokkene diende op 08.11.2019 een eerste VIB in. Dit VIB werd op 17.01.2022 afgesloten met de beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 26.08.2022 diende betrokkene een tweede VIB in, dewelke op 13.10.2022 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet-ontvankelijk werd verklaard. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV. Op 24.11.2022 diende betrokkene een derde VIB in. De RVV weigerde aan betrokkene op 20.12.2024 echter opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.02.2025, en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 2 maanden voor het tweede en iets minder dan 2 jaar en 2 maanden voor het derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Vooreerst verwijst betrokkene specifiek naar art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Echter, art. 6.4 van deze richtlijn verplicht Lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. In dezelfde zin heeft de Raad van State dienaangaande in een beschikking van 23 januari 2020 het volgende gesteld: "L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE a pour seul objet d'aménager une exception à l'obligation, prescrite aux États membres par l'article 6.1. de la même directive, de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE permet aux États membres de ne pas prendre à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier une décision de retour, comme le requiert l'article 6.1., mais de lui accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour". (vrije vertaling: artikel 6.4. van richtlijn 2008/115/EG heeft als enig doel een uitzondering te regelen op de verplichting, opgelegd aan de Lidstaten door artikel 6.1. van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van elke derdelander in illegaal verblijf op hun grondgebied. Artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG staat aan de lidstaten toe om ten aanzien van een derdelander in illegaal verblijf toch geen terugkeerbesluit te nemen, zoals vereist door artikel 6.1., maar hem een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven).

Uit de bewoordingen van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen "kunnen" beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde "kan" bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen. Het onderdeel van art. 6.4 van de richtlijn is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor Lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien Lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleidsvrijheid. In het licht van deze elementen blijft betrokkene derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat hij zich niet dienstig op dit onderdeel van art. 6.4 van de richtlijn 2008/155 kan beroepen.

Verder verwijst betrokkene naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Betrokkene beweert dat hij uit vrees voor zijn leven zijn herkomstland is ontvlucht en dat hij nog steeds vreest voor vervolging, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor

te leggen. De loutere vermelding dat hij uit vrees voor zijn leven zijn herkomstland is ontvlucht en dat hij nog steeds vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart in onderhavige aanvraag enerzijds dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Nigeria, doch anderzijds dat hij al jaren beperkt contact heeft met zijn familie in Nigeria. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn laatste VIB verklaarde dat hij soms spreekt met zijn ouders via Facebook. Hieruit kunnen we dus besluiten dat betrokkene nog wel degelijk contact onderhoudt met zijn familie. Hij legt dan ook geen enkel bewijs voor dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer voor betrokkene zowel financieel als materieel onmogelijk is daar hij slechts over beperkte financiële middelen beschikt om te overleven, dient er opgemerkt te worden dat bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking komt voor een vrijwillige terugkeer. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij voor deze steun niet in aanmerking zou komen waardoor deze bewering niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft een schending van art. 8 EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, verwijst betrokkene naar zijn 'intense band' met zijn oom en diens gezin. Echter, er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Er wordt door betrokkene geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn oom en diens gezin, noch dat hij met zijn oom en diens gezin daadwerkelijk een gezin vormt. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Immers, overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Verder stelt betrokkene dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd in België, doch hij toont niet aan dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Ook het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Een tewerkstelling werd enkel toegestaan tijdens zijn eerste en derde VIB. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn (derde) VIB negatief werd afgesloten op 20.12.2024, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake is dat betrokkene enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat hij zich heeft gedragen als een voorbeeldige burger, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat hij meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwillig is, dat hij deelnam aan verschillende activiteiten en dat hij verklaringen van verschillende vrienden voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker ‘de duur van zijn verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft’, ‘dat hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen’, ...

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 2025) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker via humanitaire regularisatie en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor zijn verblijf in België.

Het gegeven dat er procedures zijn gevoerd en bevelen zijn genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden ‘omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.’ Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2025 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Nigeria, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Nigeria te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit het Nigeria.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Nigeria kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: Artikel 8 EVRM – schrijnende situatie – prangende humanitaire situatie - ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar in België - duurzame lokale verankering in België – bijzondere integratie in België - bijzondere banden met België – taal – sociale integratie

Verzoeker verkeert in een slechte mentale gezondheid. Verzoeker heeft in Nigeria geen opvangnetwerk meer nu hij al meerdere jaren in België verblijft.

Verzoeker heeft zijn problematiek toegelicht tijdens zijn verschillende procedures.

Verweerder had derhalve weet van de (gezondheids)problematiek van verzoeker, maar verzuimt hier in de bestreden beslissing rekening mee te houden. Er wordt op geen enkele manier rekening gehouden met de fysieke en mentale toestand van verzoeker.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De 'buitengewone omstandigheden' zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3. Verzoeker betoogt vooreerst dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat hij "de duur van zijn verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft" en "dat hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen". Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door hem gevoerde procedures, zo stelt hij. Nochtans moet enkel worden beoordeeld of zijn concrete

toestand van die aard is dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst kan indienen, los van de vraag of hij hiervoor zelf de verantwoordelijkheid draagt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft gesteld dat verzoeker wist dat zijn verblijf in België precair was en dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn VIB het land diende te verlaten en verder heeft verwezen naar de resultaten van zijn drie VIB's en het feit dat hij verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 februari 2025 en hij sindsdien illegaal in België verblijft. Nergens kan echter worden gelezen wat door verzoeker wordt geciteerd in zijn middel en in ieder geval blijkt uit de verdere motivering dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of de door verzoeker aangehaalde elementen kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden die een terugkeer met het oog op het indienen van een machtigingsaanvraag bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken, zoals voorgeschreven door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat de kernredenering van de bestreden beslissing zou zijn dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij is verzeild geraakt en dat dit een onderzoek naar de buitengewone omstandigheden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de weg zou hebben gestaan, kan dus niet worden gevolgd.

Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

2.4. Verzoeker betoogt voorts dat het hem bekend is dat diverse personen die zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden wel via de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd. Het gaat om een criterium dat informeel gekend is, zo stelt hij nog en waarom dit dan voor bepaalde personen of families wel en voor andere vergelijkbare situaties niet worden toegepast is minstens onduidelijk, het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel. De discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden kan niet tot gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist.

De Raad wijst erop dat elke aanvraag op zijn eigen individuele merites moet worden onderzocht en dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker vergenoegt zich met loutere beweringen en de verwijzing naar een 'gekend criterium' dat hij zelfs niet identificeert. Dit volstaat niet. Een schending van het gelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin maakt verzoeker de schending aannemelijk van het redelijkheidsbeginsel op deze grond.

2.5. Verzoeker herhaalt de elementen die hij in zijn aanvraag had aangevoerd en benadrukt dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met zijn slechte fysieke en mentale toestand.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag weliswaar heeft gewezen op de onzekerheid die op hem weegt omwille van zijn verblijfssituatie, maar dat hij verder geen enkel element of begin van bewijs heeft aangehaald waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij fysieke of mentale gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een machtigingsaanvraag bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die niet door hem werden aangevoerd.

Voorts, waar hij betoogt dat hij in Nigeria geen opvangnetwerk meer heeft nu hij al jaren in België verblijft, heeft de verwerende partij vastgesteld dat hij in zijn aanvraag nu eens verklaarde geen, en dan weer verklaarde beperkt contact te hebben met zijn familie in Nigeria, en dat hij in zijn laatste VIB verklaarde dat hij soms spreekt met zijn ouders via Facebook. Verzoeker betwist dit niet, en hij toont dus niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit is gekomen dat hij nog wel degelijk contact onderhoudt met zijn familie en dat hij dan ook geen enkel bewijs voorlegt dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar hij tot slot verwijst naar het feit dat hij zijn problematiek heeft toegelicht tijdens zijn verschillende procedures, benadrukt de Raad dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager ligt, die zelf de verantwoordelijkheid heeft om alle elementen waarop hij zich wenst te beroepen in het kader van die aanvraag klaar en duidelijk ter kennis te brengen van de verwerende partij. Een algemene verwijzing naar andere procedures ontheft hem niet van die bewijslast, en verzoeker toont er alleszins niet mee aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld over de elementen waarop hij zich uitdrukkelijk in zijn aanvraag had beroepen.

2.6. Verzoeker voelt zich voorts gegriefd door de motivering in fine van de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De overige aangehaalde elementen (dat hij meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwillig is, dat hij deelnam aan verschillende activiteiten en dat hij verklaringen van verschillende vrienden voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot

verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hij betoogt dat hij de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van zijn belangen in België reeds uitdrukkelijk had aangehaald in het onderdeel ontvankelijkheid en dat ze dus niet kunnen worden miskend door ze af te doen als elementen die enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Verder stelt hij nog dat wordt verwezen naar oude rechtspraak van de RvV waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben.

De Raad stelt vast dat de hiervoor geciteerde passage in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker -waarmee bedoeld wordt het netwerk van persoonlijke, sociale en desgevallend economische relaties en dus de integratie tijdens de duur van het verblijf (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) - van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM, quod non. Verzoeker laat deze motieven volstrekt ongemoeid. Het is derhalve noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na dit te hebben beoordeeld vast te stellen dat niet is aangetoond dat verzoekers ononderbroken verblijf gedurende meer dan 5 jaar, het feit dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, deelnam aan verschillende activiteiten, werkwilgig is en dat hij verklaringen van verschillende vrienden voorlegt, niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden. Het standpunt van de verwerende partij is bovendien in lijn met de rechtspraak van de Raad van State - en niet, zoals verzoeker verkeerd stelt, van de RvV - waarnaar wordt verwezen en luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.7. Verzoeker laat de overige motieven ongemoeid, zodat ze onverminderd overeind blijven. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de door hem aangevoerde elementen, op zichzelf bekeken of in hun onderlinge samenhang, niet deugdelijk heeft beoordeeld en op onwettige, onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, of hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS